

31 Οκτωβρίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΚΡΟΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσεσιόντες - Εναγόμενοι,

v.

MARIALA CONSTRUCTION LIMITED,

Εφεσιβλήτων - Εναγόντων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9153)

5 *Μαρτυρία — Γεγονότα σε ένορκη δήλωση συνοδείουσα ένσταση σε αίτηση για συνοπτική απόφαση αναφερόμενα στην ύπαρξη καλής υπεράσπισης — Δεν μπορούν να ληφθούν υπ' όψη σε αίτηση στην ίδια αγωγή για παραμερισμό ερήμην απόφασης αν η ένορκη δήλωση που την συνοδεύει δεν καλεί το Δικαστήριο να το πράξει.*

10 *Πολιτική Δικονομία — Παραμερισμός απόφασης εκδοθείσας στην απονομία του εναγομένου — Προϋποθέτει απόδειξη ύπαρξης καλής υπεράσπισης και σοβαρής και εύλογης αιτιολογίας για την απονομία του εναγομένου κατά την ακρόαση της αγωγής με συνέπεια την έκδοση απόφασης από το Δικαστήριο.*

15 *Πολιτική Δικονομία — Ένορκη δήλωση — Συμπληρωματική ένορκη δήλωση καταχωρηθείσα χωρίς την άδεια του Δικαστηρίου, δεν λαμβάνεται υπ' όψη από Δικαστήριο.*

20 *Η αγωγή των εφεσιβλήτων - εναγόντων εναντίον των εφεσεσιόντων - εναγομένων, ήταν για έξωση και ενδιάμεσα κέρδη. Η αίτησή τους για συνοπτική απόφαση, απορρίφθηκε κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας. Αργότερα, μετά από επανειλημμένες παραλείψεις των εφεσεσιόντων - εναγομένων να εμφανιστούν όταν η υπόθεσή τους ήταν ορισμένη και αφού ο δικηγόρος τους ζήτησε και πήρε άδεια να παρευρεθεί, το Δικαστήριο εξέδωσε εναντίον τους απόφαση για έξωση και καταβολή ενδιάμεσων κερδών.*

25 *Αίτηση των εφεσεσιόντων - εναγομένων για παραμερισμό της εναντίον τους απόφασης, απορρίφθηκε από το Δικαστήριο. Εναντίον της*

απορριπτικής απόφασης άσκησαν έφεση με κύριους λόγους που συνίσταντο στο ότι το Δικαστήριο παρέλειψε να ασχοληθεί με το επίδοιο θέμα της ύπαρξης ή μη εκ πρώτης όψεως εύλογης υπεράσπισης ώστε να καταλήξει σε λανθασμένα συμπεράσματα και ότι λανθασμένα απέρριψε την αίτηση λόγω μη ύπαρξης μαρτυρίας.

5

Αποφασίστηκε ότι:

- (1) Ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε ότι δεν υπήρχε ενώπιόν του μαρτυρία ως προς την ύπαρξη εκ πρώτης όψεως υπεράσπισης των εφεσειόντων - εναγομένων, διότι αφ' ενός η ένορκη δήλωση που συνόδευε την αίτησή τους για παραμερισμό δεν περιείχε σχετικά γεγονότα και αφ' ετέρου η συμπληρωματική ένορκη δήλωση που καταχωρήθηκε χωρίς την άδεια του Δικαστηρίου και περιείχε, ορθά αγνοήθηκε.
- (2) Ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του κατά την εκδίκαση της αίτησης για παραμερισμό της απόφασης, το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης της ένστασης των εφεσειόντων - εναγομένων στην αίτηση των εφεσιβλήτων - εναγόντων, που αναφέρετο στην ύπαρξη εκ πρώτης όψεως υπεράσπισης, διότι δεν κλήθηκε από αυτούς να το αποφασίσει με σχετική ένορκη μαρτυρία και δεν ήταν δυνατό να λάβει ως δεδομένη την ύπαρξη εκ πρώτης όψεως υπεράσπισης αφού η τελεσιδικία της απόφασης που εκδόθηκε θα αναιρείτο εκ προοιμίου.

10

15

20

25

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Evans v. Bartlam [1937] 2 All E.R. 646,

Ioannis Kotsapas & Sons Ltd v. Titan Constructions & Engineering Company [1961] C.L.R. 317,

Phylactou and Others v. Michael [1982] 1 C.L.R. 204,

Armour v. Bate [1891] 2 Q.B. 323,

Vint v. Hudspith, 29 Ch. D. 322,

Louis Vuitton v. Δέρμοσακ και Άλλης (1992) 1(B) A.A.Δ. 1453.

30

35

40

Έφεση.

Έφεση από τους εναγόμενους κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Παμπαλλής, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 5 31.3.1994 (Αρ. Αγ. 3907/92) με την οποία προσβάλλουν την απόρριψη της αίτησής τους για παραμερισμό της απόφασης που εκδόθηκε εναντίον τους δυνάμει της Δ. 33 θ. 5 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

10 Μ. Μελίδης με Π. Δημοσθένους, για τους Εφεσειόντες - Εναγόμενους.

Π. Ονουφρίου, για τους Εφεσίβλητους - Ενάγοντες.

15 *Cur. adv. vult.*

ΠΙΚΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Κρονίδης.

20 ΚΡΟΝΙΔΗΣ, Δ.: Η παρούσα έφεση στρέφεται κατά της απόφασης Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, με την οποία είχε απορριφθεί η αίτηση των εφεσειόντων για παραμερισμό της απόφασης η οποία είχε εκδοθεί εναντίον τους, δυνάμει του θ.5 της Δ.33 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

25 Για την καλύτερη κατανόηση των επιδίκων θεμάτων καθίσταται αναγκαίο όπως ανατρεξούμε σε συντομία στο ιστορικό της υπόθεσης.

30 Η εφεσίβλητη-ενάγουσα Εταιρεία (εν τοις εφεξής "η Εταιρεία") καταχώρισε εναντίον των εφεσειόντων την 10/7/1992 αγωγή με την οποία ζητούσε διάταγμα έξωσής τους από δύο καταστήματα στο κτιριακό συγκρότημα Mariala Center στον Ποταμό Γερμασόγειας. 35 Στις 19/10/1992 η Εταιρεία καταχώρισε αίτηση για συνοπτική απόφαση. Μετά από ακροαματική διαδικασία σε σχέση με αυτή την αίτηση, το Δικαστήριο στις 2/3/1993 την απέρριψε και όρισε την αγωγή για ακρόαση την 4/11/1993. Την ημέρα αυτή το Δικαστήριο, λόγω έλλειψης χρόνου, ανάβαλε τη δίκη για την 9/12/1993.

40 Στις 9/12/1993 η δικηγόρος των εφεσειόντων ζήτησε αναβολή της ακρόασης για το λόγο ότι κανένας από τους τρεις εφεσειόντες δεν ήταν παρών στο Δικαστήριο, προβάλλοντας ως λόγο ότι ο μεν πρώτος εφεσειών απουσίαζε στο εξωτερικό ο δε δεύτερος, όπως η ίδια η δικηγόρος πληροφορήθηκε, ασθενούσε και βρισκετο στο σπι-

τι του. Όσον αφορά τον τρίτο, εδήλωσε απλώς ότι δεν ήταν παρών στο Δικαστήριο. Ακολούθως η δικηγόρος ανέφερε στο Δικαστήριο ότι επικοινωνήσε με τον δεύτερο εφεσεύοντα τηλεφωνικά και του ανέφερε ότι το Δικαστήριο προτίθεται να προχωρήσει στην ακρόαση της υπόθεσης. Πρόσθεσε δε περαιτέρω η δικηγόρος, ότι ο δεύτερος εφεσεύοντας αμφισβήτησε την αλήθεια των όσων του έχει αναφέρει και λόγω τούτου ζήτησε άδεια να αποσυρθεί. Το Δικαστήριο παραχώρησε την αιτηθείσα άδεια και προχώρησε ακολουθώς, μετά από αίτηση του δικηγόρου της Εταιρείας, στην εκδίκαση της υπόθεσης, στην απουσία των εφεσευόντων. Αφού άκουσε τη μαρτυρία που παρουσιάστηκε για την Εταιρεία, εξέδωσε τελικά διάταγμα έξωσης και διάταγμα για ενδιάμεσα κέρδη εκ £40,- ημερησίως από 1/12/1993 μέχρι την εκκένωση και παράδοση ελεύθερης κατοχής των επιδίκων καταστημάτων.

Στις 22/12/1993 οι εφεσεύοντες κατέθεσαν αίτηση για παραμερισμό της εκδοθείσας απόφασης στηριζόμενοι στη Δ.33 θ.5 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας. Η αίτηση αυτή τελικά ορίσθηκε για ακρόαση στις 16/3/1994. Την ημέρα αυτή, η δικηγόρος των αιτητών-εφεσευόντων, που ήταν και πάλιν απόντες, ζήτησε άδεια να αποσυρθεί γιατί οι τελευταίοι αμέλησαν να της δώσουν οδηγίες για την υπόθεση. Το Δικαστήριο προχώρησε, κατόπιν αίτησης των εφεσιβλήτων, στην απόρριψη της αίτησης.

Στις 22/3/1994 οι εφεσεύοντες καταχώρησαν αίτηση για επαναφορά της απορριφθείσας αίτησης για παραμερισμό της απόφασης και στις 30/3/1994 εκδόθηκε εκ συμφώνου το σχετικό διάταγμα. Το Δικαστήριο όρισε ακολουθώς την επαναφερθείσα αίτηση παραμερισμού (ημερομηνίας 22/12/1993) για ακρόαση την επομένη, 31/3/1994 στις 8.45 το πρωί, απορρίπτοντας αίτημα του δικηγόρου των εφεσευόντων για μεταγενέστερη ημερομηνία ακρόασης. Το Δικαστήριο στις 31/3/1994 μετά από μία μακρά ακροαματική διαδικασία εξέδωσε αργά το απόγευμα της ίδιας ημέρας την εφεσιβαλλόμενη απόφασή του με την οποία απέρριψε την αίτηση των εφεσευόντων.

Οι λόγοι εφέσεως συνοπτικά είναι οι ακόλουθοι:

1. Η ενδιάμεση απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να ορίσει σε πολύ σύντομο χρόνο την επαναφερθείσα αίτηση για παραμερισμό, παρά την εισήγηση των εφεσευόντων, ήταν λανθασμένη και αυθαίρετη αφού δεν τους παραχωρούσε επαρκή χρόνο για την προπαρασκευή τους αντίθετα με την επιταγή του Συντάγματος όπως εκφράζεται στο Άρθρο

30.3.β. του Συντάγματος.

- 5 2. Η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου όπως προχωρήσει στις 9/12/1993 στην ακρόαση της αγωγής μετά την απόσυρση των δικηγόρων τους και η κατ' ακολουθία έκδοση της απόφασης είναι λανθασμένη και μεταξύ άλλων αποτελεί παράβαση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης και/ή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.
- 10 3. Η παράλειψη του Δικαστηρίου να αποφασίσει το θέμα εάν υπήρχε εκ πρώτης όψεως εύλογη υπεράσπιση στην αγωγή ήταν εσφαλμένη και το οδήγησε σε εσφαλμένα συμπεράσματα.
- 15 4. Η απόφαση του Δικαστηρίου να απορρίψει την αίτηση λόγω έλλειψης μαρτυρίας είναι λανθασμένη ενόψει των γεγονότων, των περιστατικών και της μαρτυρίας που παρουσιάστηκε.

20 Η ακύρωση απόφασης που εκδίδεται στην απουσία διαδίκου, αποτελεί ζήτημα το οποίο εμπίπτει εντός της διακριτικής εξουσίας του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Οι αρχές με βάση τις οποίες ασκείται η σχετική διακριτική ευχέρεια συνοψίσθηκαν στην απόφαση
25 *Evans v. Bartlam* [1937] 2 All E.R. 646, η οποία υιοθετήθηκε στην απόφαση *Ioannis Kotsapas & Sons Ltd v. Titan Constructions & Engineering Company* (1961) C.L.R. 317. Μια άλλη σημαντική διάσταση του θέματος δίδεται στην απόφαση *Phylactou and Others v. Michael* (1982) 1 C.L.R. 204, όπου στη σελίδα 210 αναφέρονται τα εξής:-

30
35
40 “In exercising its discretion, the Court must strive to balance two considerations fundamental for the administration of justice: The need to uphold effectively, on the one hand, the right of a party to be heard in his cause, and the need to ensure the expeditious transaction of judicial business, on the other. The speedy determination of judicial causes is not merely a matter of convenience but an all important factor for the effective vindication of the rights of the citizen. This principle is closely associated with another consideration likewise important for the administration of justice, that is, the need to uphold finality of judgments. If a party is lightly allowed to re-open a case, the imprint of finality, attaching to a judgment, with all that goes with it, and the certainty it imports in the management of human affairs, will disappear with grave consequence to the administration of

justice. (See, Observations of Megaw L.J. in *Lambert v. Mainland Market* [1977] 2 All E.R. 826, at p. 833 (c-d)).

The effect of the case law is that the Court must not be astute to unseat a party from his right to be heard in his cause, so long as he discloses merits. But the Court may, nevertheless, decline to re-open the case if his conduct is such as to strike at the root of the administration of justice. Where the conduct of the party applying to set aside judgment is inexcusable, contumelious to the extent of gross disregard for the judicial process or the rights of his adversary, the Court may, in its discretion, refuse to set aside judgment.”.

Όσον αφορά τον πρώτο λόγο έφεσης, ο ευπαιδευτος συνήγορος των εφεσειόντων απέφυγε να τον υποστηριξει στην αγόρευσή του και ως εκ τούτου θεωρούμε ότι τον έχει εγκαταλείψει.

Ο δεύτερος λόγος έφεσης προσβάλλει σαν λανθασμένη την απόφαση του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου ημερομηνίας 9/12/1993 να προχωρήσει σε ακρόαση της αγωγής στην απουσία των εναγομένων, μετά την απόσυρση του δικηγόρου τους.

Με την παρούσα έφεση οι εφεσειόντες προσβάλλουν την απόφαση ημερομηνίας 31/3/1994 με την οποία απορρίφθηκε αίτηση των εφεσειόντων για παραμερισμό της απόφασης του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου ημερομηνίας 19/12/1993. Είναι πρόδηλο ότι με την έφεση αυτή δεν προσβάλλεται η απόφαση του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου της 19/12/1993.

Η Δ.33 θ.5 έχει ως ακολούθως:-

“5. Any judgment obtained where one party does not appear at the trial may in a proper case be set aside by the Court upon such terms as may seem fit, upon an application made within fifteen days after the trial.”.

Ο θ.5 της Δ.33 ανταποκρίνεται απόλυτα με τον παλαιό Κανονισμό 32 και 33 της Δ.36 των Αγγλικών Θεσμών. Σύμφωνα με την αγγλική νομολογία είναι δυνατός ο παραμερισμός απόφασης η οποία λήφθηκε στην απουσία της μιας πλευράς υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Είναι επίσης δυνατή, σύμφωνα με την αγγλική νομολογία, να ασκηθεί έφεση εναντίον απόφασης που λήφθηκε στην απουσία της μιας πλευράς αν και η πρότυπα διαδικασία είναι η καταχώριση αίτησης για παραμερισμό της απόφασης και επαναφοράς

της αγωγής στη ζωή (Βλέπε Annual Practice 1956 σελ. 614, *Armour v. Bate* [1891] 2 Q.B. 323, *Vint v. Hudspith* 29 Ch.D. 322).

5 Κατά συνέπεια καταλήγουμε ότι ο δεύτερος λόγος εφέσεως, εφ' όσον αναφέρεται στην απόφαση του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου ημερομηνίας 19/12/1993, δεν είναι έγκυρος ούτε είναι δυνατό να εξετασθεί στα πλαίσια της παρούσας έφεσης.

10 Ο τρίτος και τέταρτος λόγος της έφεσης που είναι συναφείς, αναφέρονται (α) στον ισχυρισμό των εφεσεϊόντων ότι το Δικαστήριο παρέλειψε να ασχοληθεί με το επίδικο θέμα της ύπαρξης ή μη εκ πρώτης όψεως εύλογης υπεράσπισης και έτσι κατέληξε σε λανθασμένα συμπεράσματα, και (β) ότι λανθασμένα απέρριψε την αίτηση λόγω της μη ύπαρξης μαρτυρίας.

15 Η βασική εισήγηση του ευπαίδευτου συνηγόρου των εφεσεϊόντων είναι το γεγονός ότι σε προηγούμενη απόφασή του ημερομηνίας 2/3/1993 το Δικαστήριο απέρριψε αίτημα των εφεσιβλήτων για συνοπτική απόφαση όσον αφορά το αιτούμενο διάταγμα έξωσης και έδωσε το δικαίωμα στους εφεσεϊόντες να καταχωρήσουν την υπεράσπισή τους σ' αυτό το επίδικο θέμα, και ως εκ τούτου εξυπακούεται ότι οι αιτητές-εφεσεϊόντες είχαν εκ πρώτης όψεως συζητήσιμη υπεράσπιση.

25 Είναι γεγονός ότι το Δικαστήριο στην εφεσιβαλλόμενη απόφασή του ασχολήθηκε εκτενώς μόνο με το επίδικο θέμα του δικαιολογημένου ή μη της απουσίας των εφεσεϊόντων την ημέρα ακρόασης της αγωγής. Και τούτο γιατί στην ένορκη δήλωση του εφεσεϊόντα αρ. 2 που συνοδεύει την αίτηση για παραμερισμό της απόφασης, τίποτε δεν αναφέρεται σε αναφορά με την ύπαρξη εύλογης υπεράσπισης. Το θέμα τούτο δεν τέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο πράγματι κατέληξε ότι η δικαιολογία που πρόβαλλαν οι εφεσεϊόντες για την απουσία τους κατά την ακρόαση της αγωγής δεν ευσταθούσε και έτσι παρέμενε μετέωρο και αστήρικτο. Λόγω

30 της κατάληξης του αυτής δεν προχώρησε στην εξέταση του δεύτερου σκέλους της ύπαρξης ή μη καλόπιστης υπεράσπισης, η οποία όμως δεν είχε προβληθεί η υποστηριχθεί από την ένορκη δήλωση που συνόδευε την αίτηση.

40 Το Δικαστήριο στην επίδικη απόφασή του αναφέρει ότι αγνόησε παντελώς τη δεύτερη ένορκη δήλωση που καταχωρήθηκε εκ μέρους των εφεσεϊόντων την ημέρα της ακρόασης (31/3/1994) με το αιτιολογικό ότι αυτή καταχωρήθηκε χωρίς την άδεια του Δικαστηρίου. Η προσέγγιση αυτή του πρωτόδικου Δικαστηρίου μας βρί-

σκει σύμφωνους. Στην υπόθεση *Louis Vuitton v. Δερμοσάκ* (1992) 1(B) Α.Α.Δ. 1453 το Ανώτατο Δικαστήριο αντιμετώπισε το ίδιο ακριβώς θέμα και επικύρωσε την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να αγνοήσει ένορκες δηλώσεις οι οποίες καταχωρήθησαν χωρίς την άδεια του Δικαστηρίου με τη μορφή επιπρόσθετων ενόρκων δηλώσεων. 5

Κατά συνέπεια ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν μόνο η ένορκη δήλωση που συνόδευε την αίτηση των εφεσεϊόντων και στην οποία κανένας ισχυρισμός δεν γίνεται, ούτε και παρατίθενται γεγονότα που να αποδεικνύουν ότι οι εφεσεϊόντες είχαν εκ πρώτης όψεως εύλογη υπεράσπιση. Η μόνη αναφορά στην ένορκη δήλωση, που συνόδευε την αίτηση για παραμερισμό της απόφασης, όσον αφορά το θέμα αυτό επισημαίνεται στην τελευταία παράγραφο (αφ. 6) η οποία έχει ως εξής: 10 15

“6. Αληθώς πιστεύω και ο δικηγόρος μου με συμβουλεύει ότι έχουμε καλή υπεράσπιση και ότι οι λόγοι της απουσίας μας ήταν σοβαροί και ότι η άδεια για παραμερισμό της απόφασης πρέπει να δοθεί και αιτούμαι παραμερισμό της απόφασης.”. 20

Η πρόνοια της Δ.33 θ.5 προσομοιάζει απόλυτα με τις πρόνοιες της Δ.17 θ.10 για παραμερισμό απόφασης ένεκα παράλειψης καταχώρησης σημειώματος εμφάνισης και της Δ26 θ.14 ένεκα παράλειψης καταχώρησης έκθεσης υπεράσπισης. Κατά συνέπεια μπορούμε να αντλήσουμε καθοδήγηση και από τις αυθεντίες που βασίζονται στις πρόνοιες αυτές. 25

Κλασσική αγγλική απόφαση είναι η *Evans v. Bartlam* (ανωτέρω) η οποία υιοθετήθηκε από τη δική μας νομολογία και ιδιαίτερα στην απόφαση *Ioannis Kotsapas & Sons Ltd. v. Titan Constructions & Engineering Company* (ανωτέρω). 30

Στην αγγλική αυτή υπόθεση τίθεται σαν θέμα πρωταρχικής σημασίας η ύπαρξη καλής υπεράσπισης. Τίθεται όμως και θέμα ύπαρξης σοβαρής και εύλογης αιτιολογίας για την απουσία των αιτητών κατά την ακρόαση της αγωγής με συνέπεια την έκδοση απόφασης από το Δικαστήριο. 35

Το βάρος της απόδειξης είναι σίγουρα πάνω στους αιτητές να αποδείξουν ότι έχουν καλή υπεράσπιση στην ουσία της υπόθεσης. Δεν απαιτείται απόδειξη της υπεράσπισής τους. Είναι αρκετό να αποδείξουν ότι έχουν εκ πρώτης όψεως συζητήσιμη υπεράσπιση και αυτό είναι αρκετό για να παραμεριστεί η απόφαση και να επα- 40

νεκδικαστεί η υπόθεση επί της ουσίας.

5 Αυτό το βάρος της απόδειξης οι εφεσεϊόντες στην παρούσα υπόθεση δεν το έχουν αποσείσει. Αντίθετα, στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση για παραμερισμό, δεν αναφέρονται σε οποιαδήποτε γεγονότα που να υποδηλούν ότι έχουν εκ πρώτης όψεως εύλογη ή συζητήσιμη υπεράσπιση. Ούτε και παρουσίασαν περαιτέρω οποιαδήποτε μαρτυρία προφορική ή άλλη με την οποία να αποδεικνύεται ότι έχουν εκ πρώτης όψεως καλή υπεράσπιση.

10

15 Η εισήγηση του ευπαίδευτου συνηγόρου των εφεσεϊόντων είναι ότι η ύπαρξη συζητήσιμης υπεράσπισης ήταν δεδομένη αφού σε προγενέστερη αίτηση για συνοπτική απόφαση το Δικαστήριο, μετά από ακροαματική διαδικασία, παρεχώρησε άδεια για καταχώριση έκθεσης υπεράσπισης.

20 Η θέση αυτή έχει ως έρεισμα το γεγονός ότι το Δικαστήριο είχε ενώπιόν του το φάκελο της υπόθεσης και ως εκ τούτου ήταν δυνατό να μην αποστεί από την προηγούμενη απόφασή του επί της αίτησης για συνοπτική απόφαση στην οποία είχε δεχθεί ότι οι εναγόμενοι-εφεσεϊόντες απέδειξαν ότι είχαν εκ πρώτης όψεως εύλογη υπεράσπιση και τους έδωσε το δικαίωμα να υπερασπισθούν. Γι' αυτό όμως ακριβώς το λόγο το Δικαστήριο δεν ασχολήθηκε εκτενώς με το θέμα αυτό στην απόφασή του και ακροθιγώς μόνο το πραγματοποιείται. Το Δικαστήριο ασχολήθηκε κατά κύριο λόγο μόνο με το θέμα του αιτιολογημένου ή όχι της μη παρουσίας των εφεσεϊόντων-εναγομένων την ημέρα της ακρόασης της αγωγής.

30 Παρατηρούμε μόνο το γεγονός ότι στην ένορκη δήλωση του ενάγοντα-εφεσεϊόντα 2 καμιά μνεία δεν γίνεται για την προηγούμενη απόφαση στην αίτηση για συνοπτική απόφαση. Πέραν τούτου, η τελεσιδικία της απόφασης που εκδόθηκε θα αναιρείται εκ προοιμίου, εάν το Δικαστήριο θα ελάμβανε άνευ άλλου τινός ως δεδομένη πάντοτε τη θέση ότι οι εναγόμενοι-εφεσεϊόντες είχαν εκ πρώτης
35 όψεως καλή υπεράσπιση χωρίς να κληθεί να αποφασίσει τούτο από τους τελευταίους με σχετική ένορκη μαρτυρία. Τους δόθηκε η άδεια να προβάλουν την υπεράσπισή τους για τους σκοπούς εκείνης της διαδικασίας και απέφυγαν να το πράξουν.

40 Το Δικαστήριο στην απόφασή του αναφέρει ότι το θέμα της απουσίας των εναγομένων κατά την ακρόαση, παρέμεινε μετέωρο και αστήρικτο, εφ' όσον καμιά μαρτυρία δεν παρουσιάστηκε που να υποστηρίζει ότι υπήρχε σοβαρός και εύλογος λόγος προς τούτο. Επισημαίνει δε περαιτέρω (α) την αντίφαση μεταξύ της ένορκης δή-

λωσης του εφεσειόντος αρ. 1 και της δήλωσης της δικηγόρου τους την 19/12/1993 και (β) τη δήλωση της δικηγόρου την ίδια ημερομηνία ότι σε τηλεφωνική επικοινωνία την ίδια ημέρα με τον εφεσειόντα αρ. 2 ο τελευταίος αμφισβήτησε την αλήθεια των όσων του ανέφερε και λόγω της διάστασης που προέκυψε, η τελευταία ζήτησε 5 άδεια από το Δικαστήριο να της επιτραπεί να αποσυρθεί από την υπόθεση.

Όσον αφορά το πρώτο σημείο ο ευπαίδευτος συνήγορος των εφεσειόντων μας ανέφερε κατά την ακρόαση της έφεσης ότι επρόκειτο 10 περί λάθους της τότε δικηγόρου των εφεσειόντων. Η δήλωση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν υπήρχε οποιαδήποτε μαρτυρία με ένορκη δήλωση ή προφορική περί τούτου. Όσον αφορά το δεύτερο σημείο τίποτε δεν 15 λέχθηκε από το δικηγόρο των εφεσειόντων, ούτε αναφέρεται οτιδήποτε στην ένορκη δήλωση του εφεσειόντα αρ. 2.

Έχουμε καταλήξει ότι ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση των εφεσειόντων λόγω της ανυπαρξίας μαρτυρίας 20 ως προς την προϋπόθεση της ύπαρξης σοβαρής και εύλογης αιτιολόγησης της απουσίας των εφεσειόντων κατά την ακρόαση της αγωγής.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

25

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.